

ERCAN KESAL • Nasipse Adayız

ERCAN KESAL 1959 Avanos (Nevşehir) doğumlu. 1984 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oldu. Uzun yıllar Ankara-Keskin, Bala ve köylerinde sağlık ocağı hekimliği yaptı. Serbest hekimliğe başladığı yıllarda uygulamalı psikoloji ve sosyal antropoloji eğitimleri aldı. İlk şiir ve yazıları, tıp fakültesi öğrencisiyken, İzmir'de çıkan *Dönem* dergisinde yayımlandı. Mecburi hizmet yıllarında *Son Reçete* dergisinde söyleşiler yaptı, yazılar yazdı. 1990 yılından sonra geldiği İstanbul'da, Era Yayınları'nın kurucularından oldu. *Şizofrenji*'de yazdı. *Radikal* ve *BirGün* gazetelerinde güncel hikâyeleri ve denemeleri yayımlandı. Senaryolar yazdı. *Uzak* filmindeki rolüyle başlayan sinema serüveni, daha sonra birçok filmde oyuncu ve senarist olarak devam etti. İletişim Yayınları'ndan daha önce 2013'te *Peri Gazozu* adlı kitabı yayımlandı. 2014 yılında İthaki Yayınları'nca yayımlanmış *Evvel Zaman* isimli bir kitabı daha vardır.

İletişim Yayınları 2229 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 367

ISBN-13: 978-975-05-1844-7

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ümran Küçükislamoğlu

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ERCAN KESAL

Nasipse Adayız

Anam Köselerin Fadime'nin aziz hatırasına...

*Bu kitapta anlatılan
tüm olaylar ve kişiler kurmacadır...
Hayatımız gibi...*

Hava nasıl sıcak ama!

Üzerimde, paçasından sular akan bir kot pantolon ve pantolonun üzerine sarkıtılmış kısa kollu mavi kareli bir gömlek. Kucağımda bir kasa gazoz, portakallı olanından... Buğday pazarının karşısındaki gazozhanemizdeyim. Tüm kardeşler ayakta dikilmiş, babama bakıyoruz. Babam, bakır şerbet kazanına eğilmiş, kazanın içinde ağır ağır sallanan dereceyi izliyor. “Bi sürahi daha dökün!” diyor, kafasını kaldırmadan. Büyük abim koşuyor, cam sürahiden yavaşça suyu dökmeye başlıyor. Babamın gözü derecede. Sürahi bitmeye yakın, “eh, eh!” diyor, “dur dökme!” Abim hemen kaldırıyor sürahiyi. Derece biraz daha sallanıyor keyfince; sonra duruyor. “İyi,” diyor babam, “başlayın hadi!”

İçi su dolu bir akvaryumda sağa sola kayıyormuş gibi hareket ediyorum. Bu kadar rahat hareket edebilmek hem hoşuma gidiyor, hem de komik geliyor. Elimdeki gazoz kasası hiç de ağır değil, üst üste üç kasa daha koysalar taşıırım, abilerim gibi!

Lokantanın ardına kadar açık kapısından içeri girerken, okul arkadaşım Yusuf kocaman adımlarla geçiyor yanımdan

ve giderek uzaklaşıyor Hükümet Konağı'na doğru. Ama Yusuf ölmedi mi geçen yaz ırmakta yüzerken? Uçarak varıyorum yanına, "Yusuf, sen ölmedin mi oğlum sahiden?" diye soruyorum. Gülümseyerek uzaklaşıyor Yusuf. Ölmüş olduğunu düşünüp, üzülüyorum nedense.

Birden gazoz kasesinin kucağımda olmadığını fark ediyorum. Şimdi elimde hiçbir şey yok ve yine kapının yanında dikiyorum öylece. Kimse benim farkımda değil sanki ya da görmüyorlar mı acaba, orada tek başıma beklediğimi? Lokanta ağzına kadar dolu. Günlerden Cuma olmalı, tüm köylüler buraya gelmişler yemek için. Havada sıcak çorba, ter ve et kokusu; ben iyiyim ama. İçimde geniş bir gülümseme.

Omzunda, çarşıftan hallice bir mendille ara sıra yüzünü silen şişman, kırmızı ablak yüzlü, altın dişli birisi çıkıyor lokantayla mutfağı ayıran geniş buzdolabının arkasından.

Selahattin Amca değil mi bu? Merkez Lokantası'nın sahibi canım! Her zamanki gibi, yuvarlanarak geziyor masaların arasında. Yemek yemeye değil de eve misafir gelmişler gibi davranıyor oturanlara. Eliyle buzdolabının arkasında duran oğluna işaret ederek, yemek isteyenlere kendi seçtiğini veriyor ya da sevmediklerini gönderiyor lokantadan. Selahattin Amca'ya neşeyle ve biraz da şımararak bakıyorum. Şimdi istesem, bir buçuk döner yerim, yanında ayranla üstelik ve gazozhanenin hesabına yazdırırım!

Selahattin Amca pek sever beni; hemen görüyor orada dikildiğimi, "Gazozcunun akıllı oğlu, gel bakalım," diyor, mutfakta çalışan benim yaşlardaki oğluna duyurarak.

Ama benim gözüm, yolun karşısında tezgâhını açmış müşteri bekleyen seyyar köfteci Necati'de. Köfteci Neco...

Gülümsüyorum ve hiçbir şey yapmadan öylece duruyorum ayakta. Selahattin Amca'nın oğlu Resul sınıf arkadaşım, elimi kaldırarak selamlıyorum onu. Resul bakmıyor bana, yüzü de asık. Elinde kirli bir bezle geziniyor ortalıkta. Havadaki

et, çorba ve ter kokusu giderek dayanılmaz hale geliyor. Çıkmak istiyorum ama Selahattin Amca üzülür şimdi, en iyisi gizlice kaçmak buradan. Bir punduna getirip çıkıyorum lokantadan. Hatta uçar gibi yavaşça süzülüyorum. Dönüp son kez bakıyorum lokantanın penceresinden içeriye; Selahattin Amca, sandalyesini bir masanın yanına çekmiş, oturanlarla muhabbet ediyor.

Beni görmedi ya da zaten hiç aldırmadı gidişime.

Biraz hızlanıyorum ve işte, Necati'nin yanındayım. Neco, hiçbir şey söylemeden köfteleri çeviriyor elindeki maşayla. Havada müthiş lezzetli bir koku. Izgaradan çıkan dumana doğru uzatıyorum başımı, içime çekiyorum yavaşça. Neco, ekmeğin içini çıkarıyor önce, boşalan yere köfteleri doldurmaya başlıyor. Sonra, domates ve soğanlar salkım saçak. Tepeleme... Üzerine bolca tuz ve karabiber, öyle işte, kafasına göre. Şimdi de biraz önce çıkardığı ekmeğin içini onların tepesine bastırıyor. Hâlâ cızırdayan köfteleri, ekmeğin kenarından sarkan domates ve soğanlarıyla bir gazete kâğıdına sarıp, uzatıyor.

Yarım ekmeğe köfte nasıl bu kadar sefil ve nasıl bu kadar lezzetli olabilir. Bütün bir hafta beklediğim an işte bu! Abimden gizli sattığım gazozlardan biriken parayı uzatıyorum. İlk lokmamı ısıriyorum sonra. Ama ah! Selahattin Amca karşımda birden; bana bakıyor. Üzüntülü bir hali var. Ekmeği saklamaya çalışıyorum. Sonra Selahattin Amca'nın büyük oğlu Osman'ın daha on sekiz yaşındayken motosiklet kazasında öldüğünü hatırlıyorum birden. Köfte ekmeği elimi yakıyor ateş gibi. Necati bir sigara yakmış ocağın közünden, öylece bakıyor. Selahattin Amca kafasını çok üzgün eğiyor yere ve uçarak gidiyor sanki ya da kayboluyor birden.

Ağzımda acı ve kötü bir tatla uyandım sonra... Son zamanlarda, çok sık görmeye başladım bu rüyalardan.

Bir süre, nerede uyuyup kaldığımı kestirmeye çalışarak, öylece bekledim. Biraz daha uzasa bu bilinçsizlik hali, kesin paniğe kapılırdım.

Tamam; salondayım ve kanepedeyim. Demek, en son buraya yıkılmışım. Ağlayarak sızılan bir kanepede uykusu daha...

Dışarıda, sitenin otoparkına girmeye çalışan bir araç sesi. Geri vitesin berbat melodisi kulağımı tırmalıyor. Birisi taşıyor ya da terk ediyor siteyi. Salon penceresinden dışarıya doğru açılarak perdesizliğimi saklayan panjurun aralığından araca bakmaya çalışıyorum. Bilmem ne taşıma şirketine ait bir eşya kamyonu.

Gelen değil de, giden birileri var. Daha berbat nereye taşınmış olabilirler ki?

Sitenin yarım akıllı güvenlik görevlisi, telsizini sağ eliyle göğüs hizasında tutmuş, sert ve sabit bir vaziyette dikilmekte! Arada komutlar savuruyor gelenlere. Kamyonun temas ettiği her yer şu an onun külyutmaz bakışlarının ve küçük iktidarının kontrolünde.